

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24400/2024
27.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Далибор Митић, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Бранко Михајловић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 207/24 од 07.02.2024. године, у седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 207/24 од 07.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 207/24 од 07.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини Гж 207/24 од 07.02.2024. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Параћину П 924/19 од 31.10.2023. године, у ставу првим изреке, у делу којим је тужени обавезан да тужиљи ББ исплати на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове износ од 50.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 30.000,00 динара, са законском затезном каматом од 31.10.2023. године, до исплате и жалба туженог у односу на овај део је одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, у делу којим је тужени обавезан да тужиоцу АА исплати на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове износ од 55.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 35.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана 31.10.2023. године до исплате и жалба туженог у односу на овај део је одбијена као неоснована. Ставом трећим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, у делу којим је тужени обавезан да тужиљи ВВ исплати на име нематеријалне штете за претрпљени страх износ од 40.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана 31.10.2023. године до исплате и жалба туженог у односу на овај део је одбијена као неоснована. Ставом четвртим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу изреке, у ставу првом, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље ББ да се тужени обавезе да јој на име накнаде

нематеријалне штете исплати за претрпљене физичке болове и страх преко досуђених а до тражених износа ближе означених у том ставу изреке. Ставом петим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се тужени обавезе да му на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и страх преко досуђених а до тражених износа ближе означених у том ставу изреке. Ставом шестим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу изреке, у ставу трећем, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље ВВ, којим је тражила да се тужени обавезе да јој на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљени страх преко износа досуђених а до тражених износа ближе означених у том ставу изреке. Ставом седмим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртм изреке првостепене пресуде, тако што је тужени обавезан да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 602.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... и 10/23 - други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, и не постоји потреба новог тумачења права. У овом случају ради се о парници ради накнаде штете, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од околности и утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Ревизија туженог усмерена је на разрешење чињеничног питања конкретног спора и правилност оцене доказа, што нису разлози за одлучивање о посебној ревизији, нити је тужени у ревизији пружио доказе о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова. Поред тога, ревизијом се оспорава и другостепено решење којим је одлучено о трошковима поступка. Имајући у виду наведено, Врховни суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка применом процесних одредби ЗПП-а не може да се изјави посебна ревизија. На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужбу у овој правној ствари, ради накнаде штете тужиоци су као формални супарничари у смислу одредбе члана 205. Закона о парничном поступку поднели 13.08.2018. године. Вредност предмета спора побијеног дела у односу на тужиоца АА је износ од 80.000,00 динара, за тужиљу ББ је износ од 90.000,00 динара и тужиљу ВВ је износ од 40.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП. У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тач. 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, па преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић